

БЕЗВРЕМЕНИ ДУХ КОГ САМ УПОЗНАО

УДК: 796.011

Маринковић Коста¹

¹Студент прве године Факултета спорта и физичког васпитања
Универзитет у Београду

Почетком месеца октобра 2015. године, професор Божо Бокан ми је учинио част позвавши ме да напишем текст у знак сећања на професора Миливоја Матића. Тај је текст касније био представљен на скупу одржаном на факултету, у виду једног саопштења, под насловом „Безвремени Дух ког сам упознао“, јер како је професор Матић говорио – сваки рад мора имати и свој назив.

Као увертиру овог саопштења, направих једну дигресију која, чини ће се, нема много везе с оним што ћу овде говорити. Наиме, већ седам година се озбиљно бавим каратеом. Редовно похађам семинаре Сенсеи Велибора Димитријевића (7. Дан), човека из Србије који је достигао веома висок ниво у овој источњачкој вештини. Сенсеи Вебо, како га сви из милоште зову, вежба и подучава по стилу Сенсеи Таиђи Казеа. Имао је срећу и част да неколико година, пре Казеове смрти, проведе са њим и да од њега учи. Неретко сада, на семинарима он нас подсећа шта је стари јапански инструктор говорио, што неким анегдотама са тренинга, доживљајима ван тренинга и што веома живим цитатима. Ти цитати заиста јесу пуни Казеовог духа, јер Сенсеи Вебо када га цитира, он дода и мало вештине глуме, а како знам како је Казе изгледао, ја у тим ситуацијама као да гледам легенду лично. И тако, иако га никад нисам, заправо, лично упознао, имам осећај као да итекако познајем Сенсеи Таиђи Казеа.

Премда нисам имао прилику тако често да слушам некога да тако вешто наводи речи професора Матића, имао сам прилику да читам његове речи. Сећам се добро, када сам по први пут читао Практикум из Теорије физичке културе: након два-три прочитана пасуса нисам имао појма шта сам то управо прочитао. Само сам знао да су то биле веома сложене и добро осмишљене реченице које мора да поседују неки значај. Ни друго читање није уродило плодом... Затим сам оставио књигу и одлучио да је нећу таћи наредних неколико дана. Тактика је успела. Баш као што када решавате

судоку, ону јапанску мозгалицу са бројевима, и у једном моменту просто блокирате, а када после пар дана поново погледате, решење вам се одмах нађе пред очима, тако се десило и сада. При трећем читању сам схватио сваку реч тако вешто уметнуту у те смислене реченице које су испуњавале стране практикума. Паралелно читајући уџбеник и практикум, из наставног предмета на првој години факултета, на ком је професор Матић провео много година, све сам више спознавао мисли и идеје тог човека.

Шта је заправо човек? Да ли се под тим појмом подразумева манифестни, физички део, сачињен из више система органа, или латентни, који се споља, такорећи, не види, али и те како постоји, а чине га управо мисли и идеје, односно дух? Најисправније би можда било рећи да је човек јединство тела и духа, али када тело умре, дух може да настави да живи. Дух обитава у делима које је особа оставила за собом, а оживљава у мислима оних који та дела тумаче. Како протагониста једног британског филма¹⁷ рече – идеја никад не умире!

Професор Матић је „предмет“ наследио од чувених професора Полића и Лескошека, прихватио и анализирао њихову идеју, као и мисли руских теоретичара, а затим га обогатио својим идејама и проширио својим мислима. Та идеја и данас живи, а „ватру носе“ садашњи професор и асистент са својим студентима. Иако основна идеја није у потпуности под „матићевским печатом“, мисли које он онако креативно и концизно износи у две, горе наведене, књиге су његове, назовимо оригиналне. Свако ко их са разумевањем чита, може осетити као да „слуша мисли“ професора Матића. Тако сам их барем ја читао и заиста осећам да познајем нашега професора. При том, нисам једини који је професора Матића упознао постхумно, постоје и други студенти на које је професор оставио снажан утисак.

Иако више није (физички) међу нама, професор и даље предаје на овом факултету, а и шире. Ако би се сви они који се нађу у амфитеатру 1 мало замислили, можда би неки од њих успели да осете снагу духа у том, тек физички другачијем облику, односно амфитеатру, који се зове Миливоје Матић¹⁸.

¹⁷ V for Vendetta

¹⁸ Дана тог и тог, на иницијативу и уз ангажовање катедре за Теорију и методiku физичког васпитања, амфитеатар који се некада именовао бројем, променио је свој назив у „Миливоје Матић“ и сада носи име једног великана.